Pregaria.cat

Entrada

"Qui tingui orelles que escolti"

(Pura ficció, pura imaginació... però amb fonament real)

Per fi m'he decidit. Feia ja massa setmanes que la idea omplia la ment i escalfava el meu cor. Aquest matí he agafat un parell de cadires plegables, el cartell que ahir a la nit vaig pintar de la millor forma possible, i he anat caminat fins aquell punt del Passeig de Gràcia entre dos grans bancs. Estava una mica nerviós pel que podria passar.

He penjat el cartell lligat a una finestra, m'he assegut en una de les dues cadires de cara al passeig; l'altra l'he deixada oberta a una distància raonable i de cara a la meva.

El cartell deia: "AQUÍ S'ESCOLTA A QUI TINGUI NECESSITAT DE SER ESCOLTAT" i a sota en lletra petita: "ONG orelles obertes".

La primera persona que s'ha assegut de cara a mi era una senyora de mitjana edat. Ha començat a parlar... problemes de la vida, soledat, precarietat econòmica, fills lluny de casa... i quan ha acabat he vist la seva mirada més aviat desconcertada i agraïda. M'ha fet un petó a la cara i ha marxat ràpidament en direcció als jardinets de Gràcia. Tenia pressa.

Després han passat dues persones. La que estava dreta esperant el seu torn mirava el rellotge moltes vegades. La que estava de cara a mi era una noia que podia tenir entre 19 i 25 anys. Parlava molt ràpid. Amb prou feines la podia entendre. Tema sentimental. Li queien llàgrimes mentre deia un nom; crec que era Genís... Finalment ha callat. M'ha mirat sense cap por i m'ha dit somrient: Ets molt original, em sento millor, gràcies.

La persona dreta, ara ja asseguda, era un home que podria tenir uns 60 anys. Estava angoixat, feia mesos que estava a l'atur i em preguntava si sabia alguna feina. Jo callava i escoltava. Em diu: Ets sord o estàs malament del cap? Li faig un signe que sí, que estic malament del cap; i em dóna 50 cèntims abans de marxar.

Ja fa hores que hi sóc. Hi ha una llarga cua. Una mica de tot, fins alguns turistes que vénen a Barcelona com qui va a un parc temàtic. Com que jo no parlo, tan sols escolto, ells parlaven en les seves llengües. Entenc una mica l'anglès i encara sort que tan sols he d'escoltar. Gent de tota mena i de variades edats. Problemes, problemes i més problemes. Alguna excepció, com aquella dona que venia amb el seu fill de cinc o sis anys, i li deia: "Sergi, saluda aquest senyor, escolta a tothom, digues-li alguna cosa. El Sergi és despert i em diu: No està cansat de tant d'escoltar?

Aquesta nit, després de sopar, he fet una revisió del dia. He recordat les paraules de Jesús "Qui tingui orelles que escolti". Que poc ens escoltem! Quanta gent necessita ser escoltada! Tan sols essent escoltats se senten millor. Tenim orelles? Obrim-les, escoltem, estiguem atents a les paraules i sentiments dels altres.

Jesús Renau sj.